

Тъй проговори, обърнатъ къмъ царя:
«Не преди много, средъ день, на пазаря,

Царя, презъ гърлестий свой глашатай,
Даваше заповедъ: «Нека се знай,

Който безмяра си пълни кормето,
Той ще омаже безъ време въжето!»

Царя е храбъръ; дали за това
Смята словата си ~~той~~^{само} за слова?!»

Тръпки побиха войводи, боляри...
Крумъ же глумеца презъ дума превари,

Пълна му чаша подаде въ ръка,
Чукна се съ него, и почна така:

«Царя издава закони, устави,
Само народа съ съ тяхъ да управи, —

Не да се води и самъ споредъ тяхъ:
Инакъ би станалъ достоенъ за смяхъ...

Ако народа нехае и пие —
Всичко на моя глава ще се сбие!

Е, та защо ми е царство тогазъ?
Царь ако съмъ, царски кефъ ми е — азъ

Да заповядвамъ по своя изгода:
Не самъ на себе си — а на народа!

Туй би постигналъ и ти наконецъ,
Царь да би билъ, а не царски глумецъ!»

Дигна се смяхъ, подигравки и глуми;
Че на юнаци юнашките думи

Бръчки по чело разведриха вмигъ.
Пирътъ се почна по буенъ и лихъ —

Па и до днеска се чакъ продължава...
Тъй летописецъ Паисий разправя.